

ויצא חט"ו שיחה א'

שבת קשור לבחי' היחידה שבה שווים כל ישראל (שכל ישראל שווים במנוחה), ולכן ע"י שמירת שבת זוכים ל"נחלה בלי מצרים". ולכן שמירת שבת נזכר בפירוש בנוגע ליעקב, כי בחינותו הוא קו האמצעי שעולה עד הכתר.

איתא בגמרא (שבת קיח, א): "כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלי מצרים שנאמר וכו' והאכלתיך נחלת יעקב וכו' אלא כיעקב שכתוב בו ופרצת ימה וכו'".

הביאור בזה: בענין המנוחה שווים כל ישראל. דבקים מצוות - לדוגמא מצוות תפילין - אינו דומה המוח ולב דאיש פשוט לאיש נעלה. משא"כ בשביתה ממלאכה שווים כל ישראל.

וזה שכל ישראל שווים הוא מפני ששבת הוא מנוחת הנפש בעצמותה – בחי' יחידה שבזה שווים כל ישראל. וזהו "כי מאיתך" - מעצמותך, "היא מנוחתם" – בחי' עצמית, ולכן "ועל מנוחתך יקדישו את שמך", בחי' המס"נ מבחי' היחידה.

והנה, בחי' היחידה היא למעלה מגילוי באדם, ואפילו למעלה מגילוי בבחי' מקיף, והשראתה היא בד' אמות של האדם. שזהו תחום שבת, "אל יצא איש ממקומו ביום השבת" – ד' אמות.

ועפ"ז יובן שעל ידי השבת זוכים לנחלה בלי מצרים, כי שבת קשורה עם העצמות שלמעלה מכל ההגבלות. ולכן דוקא ביעקב, קו האמצעי שעולה בפנימיות הכתר, נאמר בפירוש ששמר את השבת. ועל פי זה יובן ששמירת שבת דיעקב נאמרה בענין התחומין, "ויחן את פני העיר", כי כנ"ל גילוי היחידה קשורה עם מקום האדם - התחום שלו.